

Otázka muslimského obyvatelstva v poválečném Bulharsku

Bulharsko od svého obnovení v roce 1878 nebylo etnicky čistým státem. Na jeho území kromě většinového slovanského bulharského obyvatelstva žila celá řada menšin, počet jejichž příslušníků ovšem nikdy nepřekročil několik tisíc, s výjimkou ovšem menšiny turecké a menšiny bulharských mohamedánů, tzv. Pomaků. V tom se v 19. století odlišovalo např. od Srbska, které muslimské obyvatelstvo získalo prakticky až při svém rozšíření v roce 1878 a zejména pak po balkánských válkách, neboť v důsledku dohody zakladatele novodobé srbské státnosti knížete Miloše se sultánem o tom, že se do té doby početné muslimské obyvatelstvo ať již tureckého, ať již slovanského původu, muselo vystěhovat z venkova, a později jeho syna Michala, který se zapříčinil o definitivní srbizaci větších měst, bylo původní srbské knížectví zemí víceméně čistě monoetnickou. Bulharsko tedy, jak vidíme, mělo dvojitou muslimskou menšinu, přičemž Pomaci žili převážně v Rodopské oblasti, na Lovečsku a v oblasti pirinské, zatímco turecké obyvatelstvo zejména v severovýchodním Bulharsku, na jihu pak na Krdžalijsku. Podle bulharských statistik bulharsky hovořící muslimové čítali v hranicích bulharského státu v roce 1880 zhruba 20 000 duší, v roce 1905 to mělo být 19 373 obyvatel, v roce 1920 88 399 obyvatel a v roce 1926 102 353 bulharských občanů, hlásících se k pomacké národnosti. Výrazné zvýšení počtu muslimských obyvatel slovanské národnosti při sčítání ve 20. letech oproti předcházejícímu století je nutno vidět zejména jako důsledek připojení rozsáhlých oblastí na jihu dnešního Bulharska, které byly kompaktně osídleny muslimským slovanským obyvatelstvem. Pokud pak jde o tureckojazyčné muslimské obyvatelstvo, v roce 1880, tedy ještě před sjednocením knížectví s Východní Rumélií, mělo Bulharsko 650 000 Turků (a 1 920 000 Bulharů, čtvrtina obyvatelstva Bulharska tedy byla turecké národnosti), v roce 1905 488 010, v roce 1920 520 000, v roce 1926 577 55 příslušníků tureckého etnika. A jakkoli mezi bulharskomuslimským obyvatelstvem sporadicky existovaly i tendence k striktnímu oddělení národnosti a víry a tedy k tomu, aby se deklarovali jako příslušníci bulharského etnika, u tureckého obyvatelstva tato tendence pochopitelně neexistovala a rozvíjela se spíše tendence k etnické homogenizaci, uzavírání se do sebe, s pohledem upřeným spíše k Turecku, než k Bulharsku.

V prvních letech po obnovení bulharské státnosti byla také evidentní tendence k masové emigraci a postupnému klesání procentuálního podílu tureckého obyvatelstva na celkovém etnickém složení státu (v roce 1926 bylo v rámci Bulharska již 4 445 420 Bulharů). Vysvětlení tohoto jevu nespočívá ve větším přirozeném přírůstku bulharského obyvatelstva (ten byl u muslimského etnika vždy větší než u bulharského pravoslavného obyvatelstva), ale v trvalém vystěhovalectví tureckého (a zřejmě i bulharského muslimského) etnika (do roku 1912 se z Bulharska vystěhovalo kolem 350 000 muslimů, v meziválečné době pak ročně činilo vystěhovalectví mezi 10 000–15 000 muslimů), a ovšem také v přílivu nového bulharského obyvatelstva. Šlo jednak o obyvatele oblastí připojených k Bulharsku po balkánských válkách, jednak ale také o vystěhovalce a běžence ze západní Thrákie, z řecké i jugoslávské Makedonie či z Dobrudži.

Dlužno říci, že v prvních letech po obnovení bulharské státnosti nedocházelo v Bulharsku k nějakým mezietnickým třenicím a vystěhovalectví nebylo bulharským státem podněcováno. Jednalo se spíše o přirozený odpor muslimského obyvatelstva spojovat svůj další osud s křesťanským státem, v němž se z privilegovaného obyvatelstva rázem stalo obyvatelstvo ne-li druhého řádu, tedy, v lepším případě rovnoprávné. Nevyslovená tendence k omezování počtu muslimského obyvatelstva cestou vystěhovalectví do Turecka ovšem v Bulharsku od počátku existovala, jakkoli to nejspíš nebyla cílená politika bulharského státu. Připočteme-li k tomu i skutečnost, že neexistoval žádný státní program integrace muslimského obyvatelstva, tím méně pak snaha o ekonomický či kulturní rozvoj oblastí převážně osídlených muslimským obyvatelstvem, a uvědomíme-li si také skutečnost, že se na vystěhovalectví obohacovaly celé skupiny spekulantů, které za nízké ceny vykupovaly

nemovitosti potenciálních emigrantů a naopak za vysoké ceny zařizovaly stěhování či patřičné dokumenty převážně negramotného muslimského obyvatelstva, pak touha po změně cestou emigrace mezi bulharskými muslimy ani nepřekvapuje. Přitom se jak v předválečném, tak v meziválečném Bulharsku ani nečinil rozdíl mezi Pomaky a tureckými muslimy, všichni byli nazýváni Turky, jako ostatně i jinde na Balkáně včetně Bosny a Hercegoviny.

Po připojení rozsáhlých území po první balkánské válce dokonce existovaly, podobně např. jako v černohorském záboru Metochie, tendence k víceméně násilnému křtění slovanského muslimského obyvatelstva, čímž mělo být navraceno „zpět ke svým bulharským kořenům“. Tato akce ale byla po prohrané mezispojenecké válce v roce 1913 zastavena. Jejím důsledkem ovšem bylo zvětšení nedůvěry muslimského obyvatelstva ke svému novému státu, uzavírání se do sebe a stále větší tendence k emigraci tam, kde nevládnou „nevěřící“, tedy do Turecka.

Po první válce dochází ke změně v traktování muslimského obyvatelstva, a to tak, že slovanští muslimové jsou evidováni pouze jako věrská menšina, zatímco turečtí muslimové jako národnostní menšina. V souladu s ujednáními na ochranu menšin, na něž versailleský systém kladl mimořádný důraz, jež však, jak jsme viděli již výše, nebyly obvykle příliš dodržovány, byly po Bulharsku, tím spíše, že bylo poraženým státem, vyžadovány vůči menšinám vstřícné kroky. Bulharsko pak tyto dohody, zejména pokud jde o svobodné vyznávání islámu a islámské školství, v meziválečné době víceméně dodržovalo, byť islámské školy (většinou pouze základní), byly udržovány z velké většiny pouze z náboženských nadací a fondů a jejich učitelstvo bylo na nízké úrovni. Není proto divu, že negramotnost mezi bulharskými muslimy byla obrovská. Stát nicméně tím, že muslimské školy existovaly, mohl před světem dokazovat, že dodržuje versailleské nároky.

Obecně vzato, bulharská státní politika vůči muslimskému obyvatelstvu v meziválečné době byla umírněná a řekněme tolerantní, bez toho ale, aby vykazovala snahu o hospodářské a kulturní povznesení svých muslimských občanů. Turecký nacionalismus kemalistického Turecka byl proto pro bulharské Turky velmi přitažlivý. Turecko mělo navíc po všech etnických výměnách zájem doplnit úbytek obyvatelstva ve Východní Thrákii, v pontské oblasti i rozsáhlých, předtím Řeky osídlených oblastech Malé Asie novým obyvatelstvem a zajistit obdělávání zpustlých oblastí. Součástí státní politiky, kterou se turecké vedení snažilo dostat i na oficiální mezivládní jednání, se tak stala agitace k vystěhování do Turecka, víceméně oficiálně prováděná jak mezi bulharskými Turky, tak mezi muslimským obyvatelem Jugoslávie. Emigrace bulharských muslimů ovšem při vši snaze nedosáhla během celé meziválečné doby takových rozměrů, aby snížila počet ať již tureckého, ať již slovanského muslimského obyvatelstva natolik, aby úbytky emigrací nestihly být doplňovány přirozeným přírůstkem.

V roce 1934 žilo v Bulharsku, s jistými výhradami ke sčítacím pracím, 618 260 Turků, v roce 1965 to bylo 747 000. Nicméně jejich poměr v etnické struktuře bulharského obyvatelstva klesal. V roce 1882 to bylo 17,2 % v roce 1981, za sto let, již jen 9,1 %. Více než polovina tureckého obyvatelstva žila v čtyřech bulharských krajích: Krdžalijském, Šumenském, Razgradském a Targovištském.

V prvních poválečných letech měli bulharští Turci zajištěna všechna menšinová práva, nicméně ne se všemi opatřeními, která tehdejší komunistická moc přijímala, bezesbytku souhlasili. Problematické bylo především vynětí některých tureckých škol z pravomocí islámského náboženského společenství a jejich převedení pod státní správu. Znamenalo to, že financování těchto škol včetně jejich personálu bylo stejné, jako u škol bulharských, nicméně jim se musel přizpůsobovat i program. Výuka nicméně byla vedena v turečtině. V roce 1948 byl ve Staré Zagore dokonce otevřen pedagogický institut, jenž měl za úkol připravovat učitele do tureckých škol. V Šumenu fungovala islámská duchovní škola připravující imámy a muftí a v Plovdivu vyvíjelo činnost gymnázium určené pro bulharské muslimy. Počet

tureckých škol se oproti válečným letům zdvojnásobil na více než tisícovku. Výuka sice nebyla na nejvyšší úrovni, nicméně lepší, než v minulém období. V prvních letech budování bulharského komunismu vycházely také četné turecké a muslimské noviny, literatura, probíhaly vzdělávací kurzy pro dospělé, zaměřené zejména na zvyšování gramotnosti.

Turecké i slovanské muslimské obyvatelstvo ovšem bylo k nové komunistické moci více než rezervované, zejména v důsledku, jak se později ukázalo oprávněných obav, že se bude nová komunistická moc snažit ovlivňovat jejich náboženskou, ale i etnickou identitu, jakkoli ústava garantovala svobodu náboženského vyznání. To ovšem pouze na papíře. Jako i jinde ve východním bloku byla ideologickou páteří nastupujícího komunismu usilovná ateistická propaganda, jež samozřejmě zasahovala všechny věřící napříč náboženským spektrem. V případě islámu je nutno mít na zřeteli, že se s islámskou identitou pojí prakticky celý život, včetně obyčejů, kultury i rodinných zvyklostí. Většina bulharského islámského obyvatelstva kromě toho žila na vesnici a zabývala se zemědělstvím, takže byla postižena i neobyčejně tvrdým kolektivizačním úsilím, s nímž nová moc vystoupila, prakticky již v roce 1947. Z této situace viděli mnozí bulharští muslimové jediné východisko v prodeji svého movitého i nemovitého majetku a v emigraci do sousedního Turecka.

Tyto nálady muslimského obyvatelstva Turecko i z důvodů, které jsme vyložili již výše, podporovalo. Ba co více, o muslimské (zejména ovšem slovanské muslimské) obyvatelstvo mělo zájem i Řecko. Samotné pomacké obyvatelstvo řecké aspirace vesměs podporovalo. Šlo mimo jiné i o to, že muslimské obyvatelstvo v Rodopech se z větší části živilo pastevectvím, které v těchto oblastech mělo dlouhou tradici sezónně migrační – dobytek se od jara do podzimu pásal v horských pastvinách Rodop, na zimu pak pasteveci migrovali na pobřeží Egejského moře, kde nebyl sníh což umožňovalo pastvu i přes zimu bez nutnosti připravovat sušenou píci. Tyto staleté tradice pochopitelně hranice narušily a v emigraci, byť do horských oblastí západní Thrákie, tak pomacké obyvatelstvo vidělo jistou možnost zachovat své hospodářské zvyklosti.

Studená válka, která se naplno „rozhořela“ po vyhlášení Trumanovy doktríny a zejména pak po propuknutí korejské krize v roce 1950, byla pro turecké i pomacké obyvatelstvo na jižních hranicích Bulharska dodatečnou tragédií: pro Bulharsko to byly hranice s nepřátelským světem, tím spíše, že jak Řecko, tak Turecko v roce 1952 přistoupili k Severoatlantické alianci. Muslimské obyvatelstvo považovala bulharská komunistická moc za státně nespolehlivý živel, přirozeně směřující k Turecku, a proto se komunisté v počátcích zabývali i myšlenkou násilného transferu bulharských muslimů do oblastí severního Bulharska s tím, že jeho sídla by zaujalo prověřené bulharské obyvatelstvo.¹ Vzhledem k tomu ovšem, že se jednalo o velké množství obyvatelstva, i vzhledem k malému zájmu bulharských rolníků k osidlování „pohraničí“, nakonec bulharská vláda k tomuto kroku nepřistoupila a rozhodla, se souhlasem J. V. Stalina, umožnit bulharským Turkům odchod do Turecka. Počítalo se s tím, že v první vlně by se do Turecka vystěhovalo více než 250 000 muslimů.

Těm, kteří se rozhodli k emigraci, byly promptně vyřizovány všechny potřebné formality, a tak vbrzku došlo k vytvoření obrovské vystěhovalecké vlny, která zaplavila turecké pohraničí. V letech 1948–1951 opustilo Bulharsko více než 150 000 bulharských občanů turecké národnosti. Tento vystěhovalecký proud ovšem Turecko nebylo schopno účinně vstřebat, a proto 7. listopadu 1951 uzavřelo svoje hranice a další příjem emigrantů zastavilo.

¹ Situace byla velmi podobná postavení jihomoravského charvátského obyvatelstva na hranici s Rakouskem, které nakonec bylo ze svých staletých sídel násilně přesunuto do severomoravského pohraničí. O tom více v publikaci Tomáše DVORÁKA *Vnitřní odsun 1947–1953. Závěrečná fáze „očisty pohraničí v politických a společenských souvislostech poválečného Československa*. Brno 2012.

Turecké důvody pro tento krok zřejmě nebyly pouze rázu organizačně humanitárního. Podle mnohých historiků měla turecká vláda obavu také z toho, že se s masou emigrantů do země snadno dostanou i komunističtí emisáři (a tato obava rozhodně nebyla lichá), mohlo se však jednat i o fakt, že Turecko nemělo zájem absorbovat celou svoji balkánskou diasporu. Turecké menšiny v balkánských státech mu totiž mohly sloužit k politickým jednáním do budoucna.

Vystěhovalecká kampaň přelomu 40. a 50. let 20. století prakticky nezasáhla Pomaky. Těm komunistická moc emigraci neumožňovala. Naopak, snažila se vůči nim uplatnit svůj dřívější plán – totiž přesídlení na sever země. Do konce roku 1950 se tak stalo obětmi této typicky stalinistické politiky podle poměrně přesných evidencí 1 533 pomackých rodin s 9 349 členy.

Po zastavení vystěhovalecké vlny a upevnění komunistického systému v zemi začíná bulharská komunistická moc k turecké a pomacké menšině postupovat se stále výraznějším nacionalistickým přístupem. Ten, jak trefně poznamenává Krásto Mančev, se odráží i v postupné změně terminologie, používané ve vztahu k těmto entitám. Tak zatímco v prvních poválečných letech se hovoří o „turecké menšině“ v Bulharsku, pro druhou polovinu padesátých let je typický obrat „turecké obyvatelstvo Bulharska“, později, koncem 70. a v 80. letech, se již hovoří pouze o „bulharských muslimech“ či o „Bulharech tureckého jazyka“.

Změna chování státu vůči turecké a vůbec muslimské menšině se začala projevovat nejprve v oblasti vzdělávání. Docházelo k uzavírání tureckých škol a tureckých kulturních institucí, popř. k jejich „pobulharšťování“. Od konce 50. let již prakticky neexistovaly školy, do nichž by chodili výhradně turečtí žáci. Systém preferoval tzv. smíšené školy s bulharskými a tureckými žáky a hovořil přitom licoměrně o „upevňování přátelství a jednoty“ mezi bulharským obyvatelstvem. Společně s tím sílil i tlak na muslimské etnikum ve směru kulturním: zakazovalo se nošení „muslimského“ oblečení – ženy byly nuceny odkládat tradiční feredžu – burku, muži pak fezy, turbany či tradiční široké nohavice (k tomuto kroku ovšem v sousedním Turecku došlo již za vlády Mustafy Kemala „Atatürka“), na vesnicích probíhala agitace proti praktikování islámských náboženských obřadů (podobná agitace ovšem probíhala i vůči pravoslaví), důraz byl kladen na používání bulharského jazyka. Systém postupně prosazoval tezi o tom, že bulharští Turci jsou „nedělitelnou součástí bulharského národa“ a je tedy nutno je do něj integrovat. Tato teze ale nebránila diskriminačním postupům vůči muslimskému obyvatelstvu: muslimové v bulharské armádě mohli sloužit výhradně beze zbraně, tedy pouze v pracovních oddílech, měli ztížen profesní postup, postupně byl zaveden zákaz používání turečtiny na veřejných místech, oblasti kompaktně obývané tureckým obyvatelstvem byly cíleně ponechávány stranou hlavních toků ekonomického rozvoje.

Tato situace pochopitelně nemohla zůstat utajena před vnějším světem. Turecko proto již od počátku 60. let 20. století vyvíjelo nátlak na bulharskou vládu, aby bulharské Turky uznala jako národnostní menšinu se všemi právy, které se s tímto statutem pojí. V roce 1962 dokonce došlo v souvislosti s těmito požadavky k vzájemnému přerušení kulturní, vědecké i sportovní výměny. Bulharsko chtělo situaci řešit opětovným umožněním vystěhovalectví do Turecka (jen v letech 1963–1964 podali bulharští Turci 380 000 žádostí o emigraci), což ale Turecko odmítlo. Jeho snahou bylo zachovat turecké menšiny v oblastech svého bývalého vlivu, proti bulharským snahám proto stavělo tezi o nutnosti dodržování menšinových práv. V podstatě nesmiřitelná politika obou zemí nakonec v roce 1968 vyústila v kompromisní řešení, díky němuž bylo umožněno vystěhovalectví z Bulharska pouze s cílem sjednocení rodin. Turecko povolilo emigraci těm, kteří měli v zemi příbuzné z první vystěhovalecké vlny. V letech 1969–1978 se tak z Bulharska vystěhovalo kolem 130 000 bulharských Turků, což ovšem bylo méně, než činil přirozený populační přírůstek bulharského tureckého etnika.

Bulharsko se tedy svých občanů turecké národnosti, jimž nedůvěřovalo a které nepovažovalo za plnohodnotné občany, nemohlo jednoduše zbavit. Kromě odmítavé turecké politiky však nebylo ani v ekonomickém zájmu samotného Bulharska, aby přišlo o stovky tisíc obyvatel, na nichž ostatně z větší části spočíval bulharský tabákový průmysl a také některá odvětví těžkého průmyslu – zejména těžba rud. Kyperská krize a rozdělení tohoto středomořského ostrova na tureckou a řeckou část přitom naplňovala bulharské komunistické předáky v čele s Todorem Živkovem obavami z toho, že by se podobná historie mohla opakovat i v bulharském případě, tím spíše, že snahy o autonomii jižních oblastí kompaktně osídlených tureckým obyvatelstvem byly v zemi latentně přítomné. Turecké obyvatelstvo navíc vykazovalo vysoký přirozený přírůstek, doplňovaný i přijímáním turecké identity některých jiných marginálnějších národnostních skupin – bulharských Romů či části slovanského muslimského obyvatelstva. Bulharský komunistický režim se proto rozhodl „tureckou otázku“ vyřešit jednou pro vždy jinak – vytvořením „jednotného bulharského socialistického národa“.

Šlo v podstatě o pokračování a prohlubování bulharského komunistického nacionalismu, jež se začal projevovat již v první polovině padesátých let zmíněným již uzavíráním tureckých a muslimských škol a později tažením proti „způsobu muslimského života“, k čemuž ale přistoupil zásadní, dalo by se říci rozhodující úder: záměna turecko-arabských jmen za jména bulharská. Nejprve se s tímto násilným přejmenováváním přistoupilo vůči těm, o nichž se předpokládalo, že jejich odpor bude menší: vůči Pomakům a muslimským Romům, a to již v roce 1970. Turecké menšiny se tato akce začíná týkat o deset let později. Tehdy přichází komunistické vedení s termínem „obrodný proces“. Jeho podstata spočívala kromě násilné změny jmen turecké menšiny především v celkové snaze o její „pobulharštění“. Do tohoto neslýchaného procesu se totiž zapojila i část bulharské vědecké elity vytvářením teze o bulharském původu převážné většiny bulharských muslimů, spočívající v tvrzení, že i bulharští Turci jsou „etničtí Bulhaři“, kteří v průběhu staletí podlehl nejprve islamizaci a následně turcizaci a že je tedy v jejich zájmu vrátit se ke své původní etnicitě. Tato teze ostatně na Balkáně nebyla nová, od počátku 20. století byla v srbských kruzích rozšířena tzv. arnautská teorie o „srbském“ původu většiny albánského obyvatelstva na Kosovu a v Metochii, využívali ji i řečtí nacionalisté ve snaze zpochybnit původ slovanského obyvatelstva v egejské (řecké) Makedonii. Nikde však tyto pochybné vědecké závěry nedošly institucionálního uplatnění tak, jako v případě bulharském.

Není přitom pochopitelně sporné, že mnoho rodin bulharských Turků (a také kosovských Albánců) v průběhu věků přišlo ke své etnicitě výše nastíněným způsobem, nicméně jejich turecké (či albánské) národní vědomí již bylo zformováno před mnoha generacemi a na této skutečnosti nemohlo zdůrazňování jejich „bulharského“ nebo „srbského“ původu nic změnit.

K masovému zavedení těchto opatření dochází na přelomu let 1984–1985. Komunistická moc k tomuto svému „pobulharšovacímu experimentu“ využívala všech možných represivních opatření. A represe samozřejmě vyvolávala odpor. Nejprve tajný, rodinný – každé muslimské dítě mělo kromě svého „zákonného“ jména, zapsaného do matriky, i své „nezákonné“ muslimské jmen –, později i protistátní: vznikaly disidentské skupiny bulharských Turků, které seznamovaly s „obrodným“ procesem mezinárodní lidskoprávní organizace i západní vlády, a které se snažily protestovat i v zemi, někdy i za pomoci teroristických metod. K nejznámějším takovýmto skupinám patřilo Turecké národně osvobozené hnutí. „Obrodný“ proces byl pochopitelně také terčem útoků tureckého tisku i mezinárodního úsilí turecké diplomacie.

„Komunistický nacionalismus“ tak vlastně sám podkopával základy, na nichž stálo socialistické Bulharsko. Přivedl zemi, po vlně popularity, již se jí dostalo na přelomu 70. a 80. let v souvislosti s oslavami 1 300 výročí založení prvního bulharského státu, prakticky do

mezinárodní izolace. Zejména v severovýchodním Bulharsku začalo docházet i k masovým demonstracím proti „obrodnému“ procesu, odpor vůči němu vyvolával u bulharských Turků také novou vlnu zájmu o vystěhovalectví. Bulharské muslimy nakonec začala podporovat i bulharská antirežimní opozice, která v začala zvedat hlavu jak v souvislosti s procesy perestrojky a glasnosti, započatými M. Gorbačovem v SSSR, tak s událostmi, které počínaje rokem 1988 začaly otrásat některými zeměmi bortícího se sovětského bloku. Předseda bulharských komunistů i bulharské státní rady Todor Živkov nakonec 29. května 1989 vystoupil v televizi i rádiu s projevem, v němž jednak obvinil Turecko z antibulharské kampaně a rozdmýchávání vystěhovalecké psychózy, jednak prohlásil, aniž by si zřejmě uvědomil dosah svých slov, že všichni bulharští muslimové, kteří si myslí, že jim Turecko poskytne více práv, mohou tam dočasně i trvale přesídlit, a zároveň vyzval Turecko, pochopitelně s cílem diskreditovat jeho politiku, aby těmto občanům otevřelo své hranice...

Ankara ovšem oproti očekávání toto gesto udělala a bulharští občané turecké národnosti také prokázali, že jim je v dané chvíli milejší Turecko, jež bude chránit jejich etnická a náboženská práva, než jejich vlast, která se k nim chová macešsky. Během dvou a půl měsíce, po kterou udržela Ankara hranici otevřenou, využilo možnosti, kterou tak neprozřetelně poskytnul stárnoucí Todor Živkov, více než 360 000 bulharských Turků a muslimů. Více než polovina z nich se ovšem později do Bulharska vrátila, protože „obrodný proces“ byl zároveň labutí písní bulharského komunistického režimu, který se během následných měsíců rozpadl jak domeček z karet. Zanechal však po sobě společnost rozdělenou na etnickém základě, nedůvěru mezi Bulhary a bulharskými tureckými a muslimskými občany a vyvolal zpět staré předsudky a mýty, s nimiž se od té doby bulharská společnost musí potýkat, jakkoli příslušníci jak turecké, tak pomacké národnosti mají v současnosti v Bulharsku zajištěna všechna národnostní práva, mají své národní organizace i politické struktury a strany, které hájí jejich zájmy.